ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΣ

ΑΚΡΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΟΥ 1890

Ο χειρόγραφο ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

« Ὅταν τελειωσα τὴν καθημερινή μου ἐπιθεώρησι, δίστασα μια στιγμὴ κ' ὑστερα ἀνέβηκα ὡς τὴν ὁροφὴ τοῦ τσιρκου, ἀπ' ὅπου κρεμόντουσαν τὰ κόκκινα καὶ τὰ μπλὲ σχοινιά. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἔβγαλα ἀπὸ τὸ μαντώ μου ἕνα μικρὸ καὶ κοφτερὸ μαχαίρι κ' ἔκοψα βαθειὰ τὸ μπλὲ σχοινί. Ἔπειτα ἔσκυψα καὶ κύτταξα κάτω τὴ μεγάλη πίστα : Τριάντα μέτρα ὕψος, μιὰ ἄβυσσος ! Τὸ τσίρκο ἦταν ἄδειο. Ἕνας παλιάτσος μονάχα, ὁ Τρισέτ, δοκίμαζε μερικὲς τοῦμπες στὸν ἀέρα...

Σὲ λίγο κατέβηκα.

Κανεὶς δὲν μὲ εἶχε προσέξει. Ὁ Κάρλ, ὁ γραμματεύς μας, μὲ περιμενε στὴν εἴσοδο τοῦ διαδρόμου.

—Εἶχαν τίποτε τὰ σχοινιά, δεσποινίς Πακίτα ; μὲ ρώτησε, καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ κατέλλο καὶ τὰ γάντια μου.

Ἐγὼ τοῦ ἔρριξα μιὰ σκυθρωπὴ ματιὰ καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησα. Ὁ Κὰρλ κατάλαβε ὅτι εἶχα τὰ νεῦρα μου.

—Ἡ δεσποινίς Μαρικίτα σᾶς περιμένει στὴν ἄμαξα, μοῦ εἶπε.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ τσίρκο σιωπηλὴ καὶ κάθησα δίπλα στὴ Μαρικίτα, βυθισμένη στὴ μελαγχολία μου. Ἡ Μαρικίτα — τὸ πραγματικὸ της ὄνομα ἦταν Σάλλυ — φλυαροῦσε, ὅπως κελαϊδοῦνε τὰ πουλιά. Ὁ ἀπογευματινὸς περίπατος μὲ τὸ ἁμάξι ἦταν κ' αὐτὸ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ περίφημο «νούμερό» μας. Τέσσερα κάτασπρα ἄλογα κ' ἕνας μαῦρος ἁμαξᾶς ἔκαναν πάντα ἐντύπωσι στὴ Ρέτζιντ - Στρήτ. Ὅλο τὸ Λονδίνο μᾶς κύτταζε, μᾶς θαύμαζε, σχολίαζε τὴν ὁμορφιά μας, τὶς ὑπέροχες τουαλέττες μας. Ἐγὼ ἤμουν μιὰ μελαχροινὴ κ' ὥρμη — ὤ, πολὺ ὥρμη ! — ὁμορφιά. Ἡ Σάλλυ ἦταν ξανθιά, ὁλόδροση, σωστὸς ἄγγελος. Καθόμαστε στὸ πὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Σίτυ κ' εἴχαμε ἀναστατώσει τοὺς Λονδρέζους μὲ τὶς φαντασμαγορικὲς ἐμφανίσεις μας. Μιὰ στιγμή, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, εἴδαμε μιὰ μεγάλη ρεκλάμα : «Θέατρον Ἀμπίρ, ὁ Βαλντές, ὁ βασιλεὺς τῶν θαυματοποιῶν». Ἡ Σάλλυ χαμογέλασε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι.

—Θἄρθῃ νὰ δῇ ἀπόψε τὸ νούμερό μας, μοῦ εἶπε, καὶ κοκκίνισε λιγάκι.

—Ὁ Βαλντές ; Γιατί ; τὴ ρώτησα, δίχως νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι.

—Θέλεις νὰ δειπνήσουμε μαζύ, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τοὺς ἀραβῶνες μας, μοῦ ἀπάντησε ὁλόχαρη ἡ Σάλλυ.

—Καὶ πότε θὰ παντρευθῆτε ; τὴ ρώτησα ἀτάραχη.

—Ἔχεις νεῦρα σήμερα..., παρατήρησε ἡ Σάλλυ, μὲ Ἀμερικάνικη εἰλικρίνεια. Δὲν ἀποφασίσαμε ἀκόμη. Χθὲς μόλις μὲ φίλησε γιὰ πρώτη φορά...

Ἔπειτα μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ρώτησε :

—Πές μου τὴν ἀλήθεια, Σελίνα. Δὲν θύμωσες ; Βέβαια, ὅταν θὰ παντρευθοῦμε, θὰ κάνουμε ἕνα διπλὸ νούμερο μαζύ. Ἄ, δὲν ξέρεις ! Ὁ Βαλντὲς ἔχει ἕνα σωρὸ περίφημες ἰδέες. Μὰ ἂν δὲν σοῦ ἀρέσει, Σελίνα...

—Δὲν μὲ ξέρεις καλά, μικροῦλα Σάλλυ ! τῆς ἀπάντησα γελῶντας, δίχως νὰ τὸ θέλω. Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα. Θὰ τὰ καταφέρω κ' ἐγὼ μιὰ χαρά. Μήπως δὲν δούλευα καὶ πρὶν σὲ συναντήσω ;

—Ὤ, ξέρω ὅτι εἶσαι πάρα πολὺ ἔξυπνη ! Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα..., παραδέχτηκε ἡ Σάλλυ.

—Ἐλπίζω, τῆς εἶπα, ὅτι θὰ γίνῃς πολὺ εὐτυχισμένη...

Καὶ τῆς χάϊδεψα τὸ χέρι.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν φίλησα πολλὲς φορὲς καὶ ξαφνικὰ ἔγειρα κ' ἄρχισα νὰ κλαίω στὴν ἀγκαλιά της. Μὰ ἔκλαιγε κι' ἐκείνη, ἡ Σάλλυ, ἡ κατάξανθη Ἀμερικανίδα, ποὺ τὴν εἶχα συναντήσει ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια στὴ Νέα Ὑόρκη...

Τώρα ἔφευγε... Τὸ νούμερό μας δὲν θὰ χαλοῦσε πειὰ κόσμο στὴν Εὐρώπη. Κι' ἐγώ ; Τί θὰ γινόμουν ἐγώ ; Καλύτερα ὁ θάνατος... Μὰ ὄχι ! Πρῶτα ἡ ἐκδίκησις ! Ἡ σκληρὴ ἐκδίκησίς μου...

* * *

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἡ τελευταία παράστασίς μας.

Στὶς 10.45' ἀνεβήκαμε τὶς μεταξωτὲς σκάλες γιὰ τὸ πήδημα τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ πάνω, κοντὰ στὴν ὁροφή, ἐγὼ κ' ἡ Σάλλυ, ἡ μιὰ μακρυὰ ἀπ' τὴν ἄλλη, στεκόμαστε σὲ δυὸ μικροσκοπικοὺς ἐξώστες. Ἐγὼ κρατοῦσα ἀπὸ τὴν ἄκρη τὰ κόκκινα καὶ τὰ μπλὲ σχοινιά. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ρίξω τὸ μπλὲ σχοινὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Σάλλυ. Ἡ ξανθιὰ Ἀμερικανίδα θὰ τὸ ἄρπαζε καὶ σὰν ἕνα μεγάλο ἐκκρεμές, θὰ περνοῦσε πάνω ἀπὸ ὅλη τὴν πλατεῖα καὶ θ' ἀνέβαινε στὸν ἐξώστη μου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἔφταινα μὲ τὸ κόκκινο σχοινὶ στὸν ἐξώστη τῆς Σάλλυ.

Ἔπειτα ἡ ὀρχήστρα θὰ ἔπαυε λίγο, γιὰ τὸ πιὸ δραματικὸ μέρος, καὶ τὰ φῶτα θὰ χαμήλωναν. Ἐμεῖς ἡ δυό, κρατῶντας στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ προβολέα, μικρὸ βέβαια — ὁ ἕνας ἦταν κόκκινος κ' ὁ ἄλλος μπλὲ — θὰ διασταυρονόμαστε στὴν ἄβυσσο καὶ θ' ἀλλάζαμε στὸν ἀέρα τοὺς προβολεῖς μας, πρὶν φτάσουμε πάλι στοὺς ἐξώστες μας. Αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο νούμερο γινόταν δίχως δίχτυ. Ἂν κάναμε τὸ παραμικρὸ λάθος, θὰ πέφταμε ἀπὸ τριάντα μέτρα ὕψος πάνω στὸ χῶμα τῆς πίστας καὶ φυσικὰ θὰ βρίσκαμε ἕναν πολὺ τραγικὸ θάνατο.

Ὄρθια, λοιπόν, στὸν ἐξώστη μου, ἔσκυψα λίγο κ' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴν πλατεῖα. Ὅλα τὰ κεφάλια ἦσαν γεμάτα πρὸς τὰ πίσω καὶ μᾶς κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀγωνία. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διέκρινα καὶ τὸν Βαλντὲς στὸ θεωρεῖο, ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ἡ Ἀμερικανίδα. Ὁ Βαλντές ! Ἄ ! πόσο μισοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.... Πόσο μισοῦσα τὴν Σάλλυ ! Μὰ καὶ πόσο τὴν ἐλάτρευα ! Εἶμαι μιὰ πολὺ παράξενη γυναίκα !...

Ἔπειτα ἔκανα ἕνα νόημα στὴ Σάλλυ νὰ κρεμαστῆ στὸ κενό. Τὰ μάτια μου ἦσαν θαμπὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα... Θεέ μου ! Εἶχα κάνει λάθος !... Εἶχα ρίξει στὴ Σάλλυ τὸ κόκκινο σχοινί ! Ἔπρεπε νὰ τῆς ρίξω τὸ μπλέ, τὸ κομμένο !...

Ἡ Σάλλυ πέρασε πάνω ἀπὸ τὴν πλατεῖα κ' ἔφτασε στὸ «τραπέζι» μου, μὲ μιὰ γοητευτικὴ χάρι, ποὺ ἔκανε τοὺς θεατὰς νὰ ξεσπάσουν σὲ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα.

—Μοῦ ἔρριξες τὸ κόκκινο σχοινί ! Τὸ δικό σου ! μοῦ εἶπε ἡ Σάλλυ.

—Ναί, τῆς ἀπάντησα. Δὲν πειράζει... Τὸ ἴδιο εἶνε. Νά, πάρε καὶ τὸν κόκκινο προβολέα. Εἶδες τὸν Βαλντές ; τὴν ρώτησα.

—Εἶνε στὸ πρῶτο θεωρεῖο ! μοῦ εἶπε ἡ Σάλλυ ὁλόχαρη.

Ἐγὼ ἔσκυψα τὸ κεφάλι κ' ἔπασα γερὰ τὸ μπλὲ σχοινί ! Ἔτσι τὸ ἤθελε ἡ Μοῖρα ! Ἀντὶ γιὰ δολοφονία, αὐτοκτονία !... Θέλησα νὰ ἐκδικηθῶ τὴ Σάλλυ, ποὺ μ' ἄφηνε μόνη καὶ παντρευόταν τὸν Βαλντές. Γι' αὐτὸ εἶχα κόψει τὸ σχοινί : Ἤθελα νὰ τὴν δολοφονήσω. Μὰ ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ ἐπειδὴ ἔτσι τὸ θέλησε ἡ Μοῖρα, τῆς εἶχα ρίξει τὸ κόκκινο σχοινί, τὸ γερό. Θὰ κρεμόμουν λοιπὸν ἐγὼ ἀπὸ τὸ μπλὲ καὶ θὰ σκοτωνόμουν... Θ' αὐτοκτονοῦσα !...

«—Τί σημασία ἔχει ! συλλογίσθηκα. Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἦταν ἀναπόφευκτο !...».

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Σάλλυ ἄναψε καὶ τὸν δικό της προβολέα...

Ἔκλεισα λοιπὸν τὰ μάτια κ' ἔπεσα στὸ κενό.

Σὲ λίγο ἤμουν πάνω στὸ ἄλλο «τραπέζι». Τὸ σχοινὶ λοιπὸν εἶχε ἀνθέξει ;

Τὴ δεύτερη φορὰ ὅμως θὰ ἔσπαζε. Τὸ εἶχα κόψει βαθειὰ ἡ ἴδια !

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαψε νὰ παίζῃ. Τὰ φῶτα τῆς σάλλας χαμήλωσαν. Μέσα στὰ σκοτεινά, ἄναψα τὸν ἐκτυφλωτικὸ μπλὲ προβολέα μου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Σάλλυ ἄναψε καὶ τὸν δικό της, τὸν κόκκινο. Τὰ δυὸ φῶτα διασταυρώθηκαν... Ἤμουν ἕτοιμη γιὰ τὸ «Πήδημα τοῦ Θανάτου». Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πραγματικό... Ἔκανα νόημα στὴ Σάλλυ καὶ πήδησα στὸ κενό... Ὁ κόσμος θὰ ἔχανε τὴν περίφημη ἀκροβάτιδα Πακίτα... Ὁ κόκκινος προβολέας τῆς Σάλλυ μὲ τύφλωσε. Τὸν ἄρπαξα, ἔδωσα τὸν μπλὲ στὴν «ἀδελφή» μου... Τὸ μπλὲ σχοινὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ... Κι' ἄξαφνα ἔσπασε ! Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ πόδια μου πατοῦσαν πάνω στὸ «τραπέζι». Δὲν μπόρεσα, ὡστόσο, νὰ στηριχθῶ καὶ ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου. Μὰ καθὼς ἔπεφτα, ἄρπαξα τὴ μεταξωτὴ σκάλα. Εἶχα σωθῆ. Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ βασίλευε στὴν αἴθουσα. Ἔπειτα ὅλος ὁ κόσμος ξέσπασε μὲ μιᾶς σ' ἕνα τρομαχτικὸ οὔρλιασμα χαρᾶς.

Κατέβηκα γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀνεμόσκαλα, τυλίχτηκα στὸ μαῦρο μαντώ μου καὶ γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ἤμουν στὴ Βουδαπέστη.